

vist ikke sagt noget derom. Den giver ikke en eneste Linies Begrundelse af, hvorfor den tager dette Beløb, men naar jeg ser paa, hvorledes Fordelingsreglerne have virket, skal jeg ærlig tilstaa, at jeg ikke har saa vanskeligt ved at forsvare at tage de 1,2 Mill. og sige til Kommunerne: De Penge, som I ikke kunne spare, maa I udskrive efter de Regler, I nu bruge for Kommuneskatten. Jeg er enig med det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) i, at Kommunerne have en lige saa retfærdig Beskatning som Staten, og jeg tror derfor, at det er fuldt forsvarligt at gaa til en Nedsættelse af Statstilskuddet.

Man har sagt, at dette jo var en Del af den samlede Skatteplan, og derfor maatte man hellere tage det med der ind under. Der kan selvfølgelig siges noget til Fordel for den Betragtning, men hvis man vil fastholde, at de 1½ Mill. ikke ere at betragte som værende en Del af Statens Deltagelse i Kommunens Byrder, men et Forsøg paa at udligne en Uretfærdighed, saa er det ikke først og fremmest et Statsskattespørgsmaal, men først og fremmest et Spørgsmaal om, hvorvidt og i hvilken Grad man skal gøre Forsøg paa at udligne de Uretfærdigheder, som — det maa indrømmes — findes mellem Kommunerne i den ene Del af Landet og dem i den anden Del. Derfor mener jeg, at dette Spørgsmaal hører hjemme paa denne Lov. Det er et Spørgsmaal, der vedrører Kommunerne. Det er ikke et Spørgsmaal, om Staten skal overtage en Del af Kommunernes Byrder, det er en Sag, som man i og for sig kan drøfte ved de forskellige Loves Behandling. Her er der Spørgsmaal om, paa hvilken Maade man skal søge at udligne noget af den Uretfærdighed, der er mellem Kommunerne.

Man har sagt, at § 34, hvorefter det ligger i Ministerens Haand at fordele de 300,000 Kr., der blive tilbage, er en mærkelig Paragraf, og at det vil blive en pinlig og ubehagelig Situation for Ministeren at skønne over, hvilke Kommuner der er særlig trængende. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) mente endogsaa, at man fordelte Tilskuddet, eftersom man havde Venner rundt om i Kommunerne. Jeg forudsætter dog, at det har været ment som en mere spøgfuld Bemærkning. Selvfølgelig er der ingen Kommunalbestyrelse, hverken i København eller andre Steder, eller nogen Regering, som giver sig til at fordele et Tilskud, eftersom man har Venner i Kommunerne. Jeg indrømmer, at det er ikke noget behageligt Hverv at

skulle fordele 300,000 Kr., men jeg har ved mine Overvejelser af Spørgsmaalet ikke kunnet se, at det var muligt at finde bestemte Regler, hvorefter Pengene kunde fordeles saaledes, at de virkelig kunde komme til at gøre nogen Nytte. For det første maatte man da sige, at visse Kommuner ingen Ting skulde have. Det kan dog ikke være Meningen, at de 300,000 Kr. skulle fordeles til samtlige Landets Købstad- og Landkommuner. Man kunde maaske finde en Grænse i Forholdet mellem Indtægter og Udgifter eller i Skatteprocenten, saaledes at alle de Kommuner, som ere paa den rigtige Side, om jeg maa bruge det Udtryk, slet ingen Ting skulde have, og saa skulde man fordele Tilskuddet til de øvrige Kommuner efter visse i Loven fastsatte Regler. Men hvilke som helst Regler man end fastsatte, vilde de medføre, at nogle Kommuner fik meget smaa Beløb, som i Virkeligheden ikke betød noget — andre kunde maaske nok faa saa meget, at det betød noget. Men jeg tror nu alligevel, at det vil være rigtigt, om man tager de Ubehageligheder, der — det indrømmer jeg — følge med at foretage en saadan Fordeling. Maa jeg nævne et Par Eksempler. Man har, og jeg synes med nogen Ret, beklaget sig over, hvor ilde stedt en By som Ribe er paa Grund af Forhold, som vi desværre ikke have været Herre over, og man har sagt mig, at Staten skulde ofre noget paa at lave en Kanal til Havet for at prøve, om der kunde komme nogen Sejlads, og at man burde lægge Seminarium og Aandssvageanstalt o. s. v. i denne By. Og noget have vi gjort. Jeg har megen Sympati for Ribe og har ogsaa haft den Glæde som Trafikminister i dette Ting at gennemføre et Forslag om Inddæmning o. s. v., der dog i nogen Grad tog Hensyn til de Vanskeligheder, som Ribe lider under. Jeg vilde som Indenrigsminister, hvis jeg fik den Opgave at fordele Tilskuddet, ikke betænke mig paa at sige: Ribe er bedre tjent med at faa et lidt klækkeligt Statstilskud, end at der gennem saadanne, maaske noget tvivlsomme, Foranstaltninger gøres et Forsøg paa at op-hjælpe Byen. Det er bedre, at vi hjælpe Byen ud over dens økonomiske Vanskeligheder ved ligefrem at yde den et Statstilskud. — Eller lad mig tage en Kommune helt til den anden Side som Allinge-Sandvig paa Bornholm. Jeg har tidligere som Trafikminister og for Resten ogsaa nu som Indenrigsminister haft nogen Lejlighed til at se, hvilke Vanskeligheder en saadan lille By kan komme i, derved at dens Havne-